

Dragi zajček.

Zenska je prodala mesarju pitanega prašiča. Drugi dan je šla po denar. Ko je denar dobila, ga je zavezala v robec, kakor je to že navada kmetiških ljudi, in je šla domov.

Pot jo je vodila mimo gozda. Tam je zagledala ob poti v snegu zajca, ki se ni ne ganil.

»Ej, ta je pa zmrznil!« si je mislila ženska. »No, četudi si zmrznil, za pečenko boš pa le še dober.« Pa je pobrala zajca in zavila v tisti robec, kjer je imela zavit denar, pa je šla dalje.

Tisti zajec pa ni bil zmrznjen. Samo odrevenel je bil od velikega mraza.

Ker pa ga je imela ženska zavitega v robcu in pod pazduho, se je ogrel in je spet oživel ter se začel gibati.

»Kaj pa je to? Ali je zajec živ?« se je začudila ženska, ko je občutila, da se nekaj giblje pod njeno pazduho. Brž je vzela robec in ga hotela razvezati. Takrat pa brrr! — je skočil zajec z robcem in z denarjem ter pobegnil.

Tako je prišla ženska ob denar, zajec pa še danes živi, če ga že ni kdo ustrelil.

Mladinski novičar.

Medved je čudna zver. Pri nas se medveda ni bati, ker ga ni; kvečemu iz kočevskih gozdov prilomasti od časa do časa kakšna taka mrcina, ko jo prisili sneg, da gre na lov v bližino človeških bivališč. Kadar pride k nam kaka »menažerija« z zverinjaki, imamo pa pač priliko, da si to zverjad kosmato od blizu ogledamo. Tako je prišla nedavno neka družba z večjim zverinjakom v mesto Stockholm. V številu divjih živali je bil tudi mogočen medved, ki ni poznal ne šale ne dobrovoljnosti. Ko mu je prinesla neka štiriletna deklica hrane in jo vrgla v kletko, je grdavi hlastnil po njeni roki in ji jo odtrgal. Ubogo revše!

Mučenec. O katoličanih v Mehiki, ki trpé že več mesecev hudo preganjanje vsled krivičnih in brezbožnih postav, piše zdaj ves katoliški svet. Zanimivo je, da najdemo med zgledi junaške katoliške značajnosti tudi že prav mlade fantiče. Pri Gvadalahari so prijeli orožniki dvanajstletnega dečka, ki je delil letake. — »Kdo ti jih je dal,« ga je vprašal orožnik. Deček je molčal. Orožnik se znosi nad njim ter ga pretepe do krvi. A fantiček je molčal. Zdaj pride mimo njegova mati, pa tudi vpričo matere je nadaljeval orožnik delo strahovanja. Ko je deček ves krvav ječal in stokal, ga je vzpodbujala njegova junaška, makabejska mati: »Nič ne povej, moj sinko!« (Katoličani si pomagajo s samoobrambo, da ne kupujejo pri protivnikih svete Cerkve, da se omejujejo v svojih potrebščinah; v ta namen razdeljujejo razne oglase.) Ko niso mogli orožniki izsiliti iz fanta ničesar, so ga tako mučili, da so mu polomili roke.

Res hude so poskušnje za stanovitnost in odločnost mehikanskih katoličanov!
